

Mücková byla i s dítětem myslivcem Braunem vytažena a zachráněna.

Mückovou postavili nyní před porotu pro pokus vraždy svého dítěte. Dva dozorcí ji přinesli v lenošce, sešlou, s tuberkulosou míchy jako památku na osudný den.

Porota měla srdce: 12 hlasy ji osvobodila. Soucitní lidé přišli a každý podle možnosti přispěl jí malým penízkem. Mnohému skanula z očí slza, slza porozumění s nešťastnou matkou a dítětem lásky.

*

Ani olomoucká porota nenalezla ve veřejnosti, resp. v tisku, pochopení. Nesoudila, jak veřejnost si přála. Jistý časopis napsal o tomto zasedání olomoucké poroty: „Co říci závěrem? Snad to, že porota tentokrát byla více než kdy mírná, někdy i na škodu spravedlnosti. Co říci o divácích? Že chodí tam jedny a tytéž tváře, lačné romantiky lidského života, a ještě lačnější něčemu se přiučit? Je to tak známo, že není třeba o tom mluvit. Soudci, advokáti, státní zástupci, ti všichni jako součástky instituce, které se říká spravedlnost, byli tentokrát jen opatrnými vůdci v tomto zákulisí života, ba možno říci, že většinou pouhými statisty. Co říci celkově? To, jediné to: volej, jak volej, spravedlnosti se nedovoláš! Zrušte poroty, učiňte soudce lidmi a ne výkonnými orgány mrtvé litery a uvidíte, že trest bude měren podle zralého uvážení viny a ne podle nálady 12 soudců z lidu.“

Lékařská záhada.

(Zem. trest. soud v Brně.)

Před senátem v. r. dr. Zapletala pojednával se záhadný lékařský případ. Obžalován byl 54letý železniční lékař MUDr. Michal Schechner ze Znojma, že svou neopatrností a nevědomostí zavinil smrt ženy železničáře Fr. Stehlíkové.

Případ udal se takto: K dru Schechnerovi přišla v r. 1921 Fr. Stehlíková, která si naříkala na velké bolesti v kříži. Lék, který jí dr. Schechner dal, nepomohl a Stehlíková za několik dní přišla opět. Dr. Schechner předsevzal gynekologické vyšetření a chtěl provést výškrab dělohy. Šetření konal pomocí děložních kleští, výškrab se mu však nezdařil. Proto zavolal na pomoc dr. Köllera, který výškrab provedl. V noci na to byla Stehlíková zachváčena velkými bolestmi. Dr. Schechner dal ji dopravit do nemocnice, kde Stehlíková přes okamžitou operaci zemřela.

Při pitvě seznali lékaři, že Stehlíková zemřela následkem perforace dělohy, která nastala nějakým instrumentem nejdéle 2 dny před smrtí. Otvor v děloze nastal dle posudku lékařů neopatrným zavedením kleští do dělohy.

Krajský soud ve Znojmě vyžádal si podrobný posudek lékařské fakulty Karlovy university v Praze. V podaném posudku fakulním se praví: „Dr. Schechner dopustil se chyb, z nichž je patrna nevědomost. Sondování provedl dr. Schechner tak nesprávně, že kleštěmi proděravěl dělohu, zachytil a na 6 místech proštípl klíčky střešní a stěnu měchýře močového. Dále

neinformováním dr. Köllera o pravé diagnóze dopustil se takové chyby, z níž je rovněž patrna nevědomost.“

Státní zastupitelství vneslo proto na dr. Schechnera žalobu podle § 356 tr. z. Přelíčení bylo několikrát odročeno za účelem nových znaleckých posudků. Nový posudek Karlovy university potvrdil, co bylo řečeno v posudku prvním. Přes to nenabyl soudní dvůr přesvědčení o vině žalovaného a dr. Schechnera osvobodil. Státní zástupce ohlásil odvolání.

Manželské utrpení bankovního ředitele.

(Zemský soud civilní v Praze.)

Syn bohaté pražské rodiny utišil bouřlivé vlny svého mládí tím, že vplul do manželského přístavu s dcerou venkovského stavitele, která dostala věnem jen otcovské pozhelnání a k tomu svůdný obličej.

Tyto vlastnosti stačily rodinnému štěstí do té doby, než se stala mladá panička předmětem důvěrných pozorností příslušníků velkoměstského „zlatého mládí“. To ovšem nepřispělo k spokojenosti manžela, zvláště když mu „drahá“ choť stále předkládala za toalety tisícové účty. Když si konečně uvědomil, že by ho záletná a náročná choť přivedla do finanční zkrázy, hledal pomoc u detektivního ústavu Ch., aby se zbavil výživy důkazem horkého činu, který se také skvěle zdařil.

Ač panička po východu z bytu „klikkovala“ dvěma detektivům, mohli již za 14 dní klamanému manželi vítězoslavně telefonovati, že sedí panička v pastí. Pastí tou byl byt v domě na Starém městě, nacházející se v prvním i druhém poschodí a spojený vnitřními schody. Manžel na perutích touhy dojel na večer autem k domu, kde byl očekáván oběma „pomocníky“. Smluvil s nimi strategický plán:

Posadil se totiž sám na schody před dveřmi bytu v I. poschodí, zatím co jeden detektiv číhal před vchodem do bytu v II. poschodí a jeho kolega před vchodem do domu. Tři hodiny seděl manžel na schodech, při čemž upřeně se díval na kukátko u dveří, jež se občas pohnulo.

Demovnice kroutila povážlivě hlavou nad tím, proč vlastně ten pán na schodech tak dlouho sedí a na kukátko hledí a byla celá pryč, když jí ten pán na její dotaz, proč tam vlastně sedí, odsekl, že chce „vysedět“ svoji paní.

A vyseděl ji. Před půlnocí se konečně otevřely dveře prvního poschodí, z nichž vystoupil oblečený velkoobchodník s udiveným dotazem, co ten pán na schodech vlastně chce. Neztratil duchapřítomnosti, ani když ho manželský sok zcela vážně ujistil, že hledá v jeho bytě svoji paní. Dokonce pozval ho s pohostinským gestem k prohlídce bytu a přísahal, že prý je slavný vdovec a proto celý večer prohlíží sám v bytě obchodní knihy. Počítal s tím, že panička uprčne z bytu vchodem ve druhém poschodí, aniž by ovšem tušil, že jest tam detektiv, který stál tam jako Cerberus v podsvětí.

Tak se stalo, že panička přehala zase po schodech do prvního poschodí zrovna — do náruče manžela.

Následovala potom dramatická scéna, při níž byly vyměněny poklony při podobné příležitosti pochopitelné a které se skončily za asistence detektivů policejním protokolem.

Měla dozvuky u zemského soudu, který po zakročení advokáta dra Tykače ze Smíchova povolil rozvod a rozluku z výhradní viny manželky, takže pan ředitel zbavil se neštěstí ženy, kterou patrně pálilo dobré bydlo, bez finančních obětí.

Dědeček v lese.

(Krajský soud v Olomouci.)

„Dřevo v lese neroste jen pro pány,“ filosofoval loni dělník Josef Pluška z Frývaldova, a ježto neměl už čím topit, popadl sekeru a hajdy do lesa. Plížil se opatrně v místa, kde byl krásný smrčkový porost, plivnul si do rukou a již chystal se rubati, když tu, hrome, z lesního ticha vynořila se postava hajného Petráše s puškou přes rameno a blížila se k Pluškovu. Tento postavil rychle sekeru za strom, založil si ruce v bok a pátral po korunách stromů, kde si veverka stavěla hnízdo, a dopomáhal jí k tomuto dílu tichým hvizdotem. Hajný nedal se však jeho zdánlivým klidem zmásti, neboť jeho bystré oko spatřilo i sekeru o strom opřenou; hajný sekyrku z moci úřední zabavil, což se však rozhodně nelíbilo Pluškovu, a jímavá lesní samota musila tehdy poslouchati ošklivé jeho nadávky lumpů, gauznerů a podobně.

Ježto kromě Petráše nebylo v lese nikoho, patřily tyto nadávky samozřejmě hajnému. Kromě toho lichočil Pluška hajnému slovy: „Vy zatracený pse byste měl chcípnout“ a snažil se hajnému sekeru zpět vyrvat, což se mu po kratší tahanici podařilo, dokonce jí pak Petrášovi hrozil a zmizel.

Les svědčiti nemohl, soud však uvěřil výpovědím hajného a jelikož se i Pluška částečně doznal, vyměřil mu soud vzhledem k značnému jeho stáří pro zločin nebezpečného vyhrožování tři týdny těžkého žaláře podmíněně na 2 roky.

Z CIZINY

Medvědí svědectví.

Město Bern ve Švýcarsku nese od pradávných dob ve znaku medvěda. Bručivé, ale nannozé dobromyslné toto zvíře těší se tam velké vážnosti a medvědí příkop s několikačlennou medvědí rodinou patří mezi historické pamětihodnosti města. Při některých významných slavnostech bývají městští medvědi voděni v průvodu a jsou středem přátelské pozornosti všeho občanstva.

Nuže, títo heraldičtí, ale živoucí medvědi musili vystoupiti jako svědci v soudní při, která zaměstnávala nyní bernský soud.

Po Bernu rozšířila se na podzim pověst, že strážce medvěďů své svěřence nelidsky týrá

a že provozuje nad nimi skutečnou hrůzovládu. Jistý přítel medvěďů, který před historickými průvody po leta již pomáhal dávatí milým medvěďům na krk obojky, za něž byli při průvodu voděni, tvrdil rozhořčeně, že strážce medvědy trýzní dlouhými železnými kleštěmi i jinými katanskými nástroji, a učinil na strážce trestní oznámení.

Strážce medvěďů před soudem prohlásil, že sice zmíněných dlouhých kleští skutečně používal, když medvěďům dával obojky, tvrdil však, že jinak nelze věc prováděti, poněvadž medvědi nenechají si dobrovolně obojek na krk dáti, ale že nelze v tom spatřovati práždného týrání medvěďů, s nimiž on sám i při tom zacházel vždy se všemožnou šetrností.

Soud nevěděl tedy, komu dáti víry. Medvědy předvolati k líčení, aby vydali svědectví o svém strážci, to nebylo dobře možno. Proto soud rozhodl, že sám vydá se do medvědího příkopu, aby se přesvědčil, jak medvědi o svém strážci smýšlejí. Kolem nich vlastně točil se celý spor, a bylo tedy nutno poznati i jejich smýšlení.

Pro Bern to bylo sensací, když soud odebral se do medvědího příkopu a i s původcem udání sestoupil k medvěďům. Milí huňáci snad poznali, že je to soud, neboť bázlívě ustupovali a konečně plni strachu a respektu zalezli do svých jeskyní.

Soud tedy nařídil, aby vešel k medvěďům jejich strážce. A hle, medvědy hned opustila všechna bázeň; vylezli ze svých pokojíčků a přívětivě seskupili se kolem svého domnělého trýznitele, jemuž nemotorně, ale zřetelně osvědčovali své přátelství a přízeň a kamarádsky ho očichávali, nemá-li pro ně v kapsách nějaký pamlsk. Bylo zřejmo, že v něm spatřují svého dobrého přítele.

Tím se ovšem karta obrátila. Soud zprostil strážce obžaloby, ale v důsledku zřetelného svědectví „vyslechnutých“ medvěďů odsoudil příliš horlivého přítele medvěďů, který udání na strážce učinil, k pokutě 100 franků a k náhradě procesních útrat. Strážci medvěďů dostalo se tedy skvělého zadostiučinění a město je spokojeno, že milí medvědi jsou v dobrých rukách.

br.

RŮZNÉ ZPRÁVY

Požítky soudcovské. Zajiště v žádném oboru nejsou státní úředníci s vysokoškolským vzděláním tak přetížení vysilující a únavnou prací jako právě soudcové. Bez oddechu a bez odpočinku vysedávají dny i noci nad akty a jsou nuceni obětovati i neděle, aby stačili vyřídit alespoň to, co vyřídití je bezpodmínečně nutno. Stohy spisů vyřídí a laviny jich stále přibývají. Mnozí referenti se ve spisech přímo topí, aniž by viděli jakoukoli možnost záchrany. Dorostu soudcovského není, neboť právníci vyhýbají se službě, kde za ohromnou, nadlidskou práci nabízí se jim hubené služné. A tak u každého soudu je několik systemisovaných míst neobsazeno. U zem. trestního soudu v Praze na př. schází nyní 9 soudců — a agenda nejen že je větší než normální, ale soudu tomuto příkazují se každé chvíle ještě